

благодарение на капитанъ Никола Македонецъ, който ги привежда презъ бариерата съ хубавитѣ български думи: „на добъръ часъ момчета“, а така също благодарение и на поставена отъ Караджата по пята бдителна стража...

Събрани на опредѣленото време въ два хамбари, единъ плетенъ отъ върбови клоне, други дъсченъ, всичкитѣ юнаци, които се струпватъ малко по малко въ хамбаритѣ и радостно се приветствуватъ съ настъпващото събитие и съ предстоящия походъ, най-сетне потрепватъ и мълчаливо дочакватъ войводитѣ на 4 юлий 1868 година.

Дошли съ кола до чифлика, отъ войводитѣ първи въздръсва нагоре по стълбитѣ на хамбаритѣ Стефанъ Караджа, и влѣзва при момчетата, драсва кибритъ да си види хората, и ги поздравява:

— Добъръ вечеръ момчета.

Всички юнаци радостно отговарятъ: Далъ Богъ добро.

Следъ него влѣзва Хаджи Димитъръ, чието юначно лице и мъжественъ видъ вдъхва довѣрие и упование у всички, въпрѣки обикновенитѣ граждански дрехи съ които ходи обикновено, подобно на Караджата, изъ Ромжния.

— Много сж звани, малко избрани, вика Хаджи Димитъръ следъ като ги поздравява: Малко сте, но ние съ васъ се наемаме да минемъ въ нашата поробена земя и да покажемъ на братята си българи какъ се умира за отечество.

Тия думи падатъ на сърдцата на всички юнаци. Тѣмъ имъ се иска да викнатъ: Да живѣятъ войводитѣ, да живѣе България... но тѣ знаятъ, че всичко трѣбва да стане тайно и въ тишина, и мълчаливо само слушатъ.

По команда всички събличатъ своитѣ вехти, окжсани и нечисти дрехи и обличатъ приготвената си отъ по-рано униформа съ една тържественостъ, която прилича на свещенодействие.

Не се минава много време и всички ставатъ неузнаваеме: Хаджи Димитъръ е наложенъ съ калпакъ съ перо и съ гербъ — металическо лъвче, надъ